Ой, співанко-коломийко, як тебе не знати! Твір 6 клас

З давніх-давен пісня виражала радість, смуток, сподівання, мрії народу про майбутнє. Одним з її жанрових різновидів є коломийки, які стали найбільш поширеними на Гуцульщині.

У цих невеличких піснях не тільки розкривалися сторінки неймовірних страждань, горя, тяжкого селянського життя, а й вимальовувалися образи народних захисників, які не рахувалися із своїм життям, вставали на захист пригноблених.

Ой, підемо, панібрате, панів розбивати,

Або будемо висіти, або панувати.

В 1899—1913 роках близько 120 тисяч чоловік виїхало із Закарпаття в пошуках заробітків. Ця жахлива і трагічна історія рідного народу також знайшла своє відображення в народній творчості.

Ой, Канадо, чужий краю, знайдеш, де нас діти?

Бо ми в себе на рідному не маєм чим жити.

Визначальними рисами коломийок є їх патріотизм. Особливо це відчувається в піснях періоду Великої Вітчизняної війни. В них переважають образи весняного грому, сивого орла, що символізують героїзм, волелюбність нашого народу. Фашистське рабство пробудило спогади про давню турецьку навалу, народних месників того часу.

То не терен тіло ранить злими колючками,

То невільників фашисти крають канчуками.

То не турки-яничари піднялись з могили.

То фашистські людолови село обступили.

В коломийках народ оспівує картини синіючих гір і таємничих полонин, зеленого гаю і смерекових лісів, напоєних солов'їним щебетанням, перегуком зозуль, дзюрчанням потічків. І це не випадково, адже природа - найбільше багатство Карпат. Гуцули ставляться до неї з великим трепетом, бережливо, майже побожно. Найчисленнішими були й залишаються глибоко поетичні, колоритні коломийки про кохання. Вони відображають найтонші відтінки людських почуттів - від захоплення, симпатії до любові. Створені в далекому минулому, коломийки про кохання і нині сприймаються як жива хвилююча поезія.

Народ створив багато коломийок, у яких висміюються людські вади, різні негативні явища.

В тебе очі, як тарелі, а язик, як жорна.

Гуцульські коломийки люблять і співають у всіх куточках України. Дійшовши до нас з

глибини віків, вони не старіють, а оновлюються, молодіють, живуть і будуть жити серед нових поколінь українців.